

[Finansministeren.]

stigninger, der overstiger prisstigningerne, vil blive ramt af progressionen.

Forslagsstillerne har ganske givet ret i, at udviklingen efterhånden er løbet fra de udskrivningsregler, som vi indførte i 1969. Det er også erkendt i de skattereformforslag, som regeringen har fremsat. Regeringen har dog ikke fundet det forsvarligt at nøjes med, at personfradrag og skalatrin fremtidig skal reguleres i takt med lønudviklingen. Vi har ment, at der allerede i 1975 må gøres en ekstra indsats for at afbøde den skærpelse af indkomstskatten, der er sket i de forløbne år.

Derfor går regeringens forslag ud på straks i 1975 at forhøje personfradraget og ændre statsskattens grundbeløbsskala. Personfradraget var i 1970 5.000 kr., den gældende pristalsregulering ville bringe det op på 7.000 kr. i 1975, og vi foreslår i regeringens forslag, at det forhøjes til 10.000 kr. og samtidig ændres til et fradrag i skatten.

Grundbeløbsskalaen foreslås ændret på flere punkter. Skattesatserne nedsættes, og skalatrinene ændres, og det har jo været nævnt flere gange, at en af de vigtigste ændringer er forholdelsen af proportionalsskattegrænsen til 80.000 kr., hvilket betyder, at antallet af skatteydere, der i 1975 får den sidst tjente krone beskattet med samme procent som den først tjente, øges med 1,2 millioner, fra 1,3 millioner til 2,5 millioner. Det er mit indtryk, at disse ændringer mere end opvejer ulemperne ved den pristalsregulering, vi har haft siden 1970.

Den ændring af den fremtidige regulering, som forslagsstillerne går ind for, vil måske nok også rejse nogle tekniske problemer, som det i så tilfælde vil blive nødvendigt at se på. Forslagsstillernes grundtanke er vel egentlig, at man burde regulere i takt med den almindelige indkomstudvikling. Det kan vel i praksis næppe lade sig gøre, fordi mere nøjagtige oplysninger om indkomstudviklingen først fremkommer længe efter indkomstårets udløb, og af hensyn til budgetteringen både hos stat og kommuner er det nødvendigt med en regulerende faktor, der er kendt cirka et halvt år, før indkomståret begynder.

Det er på denne baggrund naturligvis nærliggende at undersøge, om man eventuelt kan bruge det lønindeks, som Danmarks

Statistik udarbejder. Det har vel i denne forbindelse visse mangler. Det viser nemlig, hvordan arbejdernes timeløn udvikler sig, og det er ikke det samme som deres årsløn. Indekset tager nemlig ikke hensyn til ændringer i arbejdstid og beskæftigelse, og desuden må det også erindres, at indkomster hos andre befolkningsgrupper kan udvikle sig anderledes end arbejdernes timeløn.

Jeg har med disse bemærkninger gerne villet understrege nogle af de problemer, der ligger i det forslag, der her er fremsat, og jeg tror i hvert fald, at hele spørgsmålet vil kræve en nøjere overvejelse, hvis det skulle bruges i praksis.

Grünbaum (S):

Man må uden videre indrømme, at som udviklingen er foregået, har det tydeligt vist sig, at der ikke bliver taget hensyn til udviklingen i lønninger og indkomster på en rimelig måde, hvis man ikke ændrer skatteskalaen. Vi har alle sammen gjort den erfaring, at et meget, meget stort antal skatteydere har bevæget sig opad på den progressive skala, og det har været et af de store problemer i vores skattelovgivning i de senere år.

Da vi lavede skalaen i 1967, stod vi også over for et radikalt forslag om at tage, jeg tror også det dengang var lønudviklingen som en slags indeks for reguleringen af de forskellige satser, personfradrag og skalatrin, og motiveringen for ikke at indføre det var dengang den samme, som finansministeren her har gjort rede for, nemlig at en regulering efter prisudviklingen ville betyde, at man fik en regulering af skalaen svarende til prisudviklingen, altså med uændret realløn, derimod ikke af den stigning i reallønnen, der ligger ud over prisudviklingen.

Jeg vil sige for mit eget vedkommende, at med de erfaringer, vi nu har, må jeg konkludere, at det havde været en fordel, om den radikale tanke var blevet gennemført i 1967. Derfor er jeg også positiv over for det forslag, der er fremsat, men det er selvfølgelig i nogen grad nu et historisk forslag, efter at regeringen har fremsat sit skattereformforslag med en meget betydelig forlængelse af proportionalstrækket og med en ganske pæn forhøjelse af personfradraget.

Jeg vil indskrænke mig til at sige, at vi er fra mit partis side villige til i udvalget at se på tanken om, at man skal have som en fast